

Endrey-Nagy Ágoston

Dikti

Cserepes szájjal állok egy hajtúkanyarban.
Bármiről kérdeznek, ugyanazt tudom felelni:
ezeket a hegyeket.

Szomorú görög férfiak ráncaikba gyűjtötték az árnyakat,
elvitték mind, legyen hely másoknak mosolyogni.
Telehordták velük apró házaikat,
az egész család egyetlen szobába szorult.
Faggatom őket, milyen érzés fuldokolni.
Napszemüvegekről, kagylókról,
partmenti sztriptízbárokról beszélnek.

Körmük alatt homok, holdtalan álmaikban
világítanak a mézszősziklák. Imádkoznak,
hogy erőfeszítésüket örök sötét jutalmazza.
A paradicsom egy hűvös völgy,
ahol mindenki mozdulatlan és nem lélegzik.

Fáradt görög nők, szemük alá gyűjtötték az árnyakat,
felfalták a korzóról a galambokat.
Szomorúak, de harsányan vigyorognak
a szuvenírboltok kasszáiban. Éjjel velük imádkozom a sötétért.

Az aszály köldökében állok, derengenek körülöttem a szirtek.
Csak a folyamatos világosságra emlékszem.
Kirándulók fékeznek, megkérdezik, mit érdemes megnézni.
Reszketve mondom ki a hegyek neveit.
Nem értik, visszakérdeznak, ajánlok inkább egy bazársort
közel a reptérhez, közel a strandhoz.

Tengergyakorlatok

Megunják a lebegést a lányok, kijönnek,
kicsavarják bikinifelsőjükből a tengert.
Otthon rászorítasz egy fél narancsot
a facsaró kúpjára, párhuzamot vonsz.

Éjjel húzz végig egy tetszőleges
tárgyat a homokban, reggel élvezd
a nyomokon értetlenkedők tekintetét,
amíg össze nem tapossák.

Hagyd a napon megszáradni a konyhapultot.
A leégett bőrfelületekre sirályok ürítenek.
Egy horgászkalapos kisfiú leszopogatja
ujjairól a ráolvadt vaníliafagyit.

Fogaidon kvarcsemcsék és mentalevél.
A koktélbár szárnyasoltár, olcsó rum,
cukrozott communio. A szezonvég szentatyái
arany potrohukkal az arcodba tolakodnak.

Felejtsd el, ami kék.
Maradjanak nevetve vergődő, fürdőruhás emberek
egy hatalmas árokban. A rossz párhuzamaid
szakadt kordonszalagok napágyakba akadva.

Halpiaci istenek

Fejek, filék, ollók között járok.
Reggel csillog a sügérek kopolyúfedőjén.
Megnyugtató kiállítás a tenger feleslegéből,
nem kizsákmányolták, könnyített magán,
könnyítettünk rajta. Mi, jóságos csúcsragadozók.
Ezt sottogják a lefejezett makrélák.
Síkos kövön ténferegve kordában tartott
állományok boldog úszására gondolok.

Megbotlok egy cápauszonyban,
lehorzsolom a könyököm.
Fülemben halkul a tengerzúgás.
Ha most el kéne helyeznem magam
az óceán táplálékláncában, nem sikerülne.

Beborul, és halbúzt hoz a szél,
kékkagylófürtökben hiány zörög.
A tarisznyarakok kocmányos szeme felém fordul,
belém látnak, és gyomromban mocorogni
kezdenek a rothadó szardíniák.

Karomon nyák, vér és pikkelyek.
Tócsatükörbe nézek, üveges szemmel
bámulnak kibelezett tengeri istenek.

Győrfi Kata

a napon

a melegtől fáradt tehenek
alacsony túlelű foltokban
alszanak, mint elmosódott
zebrák és vízilovak a tévéből.
a szőrük megszívja magát
merev gyantával, kitinmaradékkal,
bőrükbe beleáll a leszakadt pókláb.

vérük tele van meleg szomjjal,
az elmosódott algák és hínárok
emlékével az itatóból.
fejüket a napon hagyják,
és szemhéjuk alatt káprázzák
az égre a fényes tejutat.

a levegőben

az égetett tarlóban hangyák
háta pattog. tűzszaggal
megtelik a szám, s a fogaim közötti
csendbe beleül a füst. savanyú,
mint a vékonyabb vadvirágbimbók,
hogy még éppen nem hunyorgok.

éjszaka, amikor a tarlótűz
már csak por surlódása a levegőben,
kifúj a fogaim közül a füst,
kifúj az égett hangyák potroha,
és felolvad a számban a savanyú vadvirág.